

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	V Ka 582/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	--	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z 17 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 162/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (art. 4, 5 § 2, 7 i 410 kpk), który polega na przyjęciu tezy, że zgromadzone dowody nie pozwalają na przyjęcie, iż A. F. w chwili zdarzenia uderzył pokrzywdzonego w rękę i spowodował upadek jego telefonu (...) na podłoże w wyniku czego doszło do uszkodzenia matrycy, zarysowań obudowy, czym spowodował stratę na kwotę 1500 zł, a materiał dowodowy wskazuje,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	że to oskarżony jako jedyny szarpał pokrzywdzonego i go uderzał i popełnił czyn z art. 288 § 1 kk.
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzuty okazały się niezasadne, ponieważ Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób bezpośredni zetknął się z osobowymi źródłami dowodowymi i w sposób logiczny, zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, dokonał oceny depozycji dowodowych oskarżonego oraz świadków (zgodne z art. 7 kpk). Przeprowadzona ocena była wewnętrznie spójna, nie zawierała sprzeczności lub nieścisłości. Natomiast w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazano, którym dowodom i dlaczego dano wiarę – zgodnie z art. 424 kpk. W sposób prawidłowy przy tym ustalono stan faktyczny i podano na jakiej podstawie. Nadto wszystkie dowody zostały w trakcie postępowania przeprowadzone prawidłowo, a następnie właściwie je oceniono.</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo ustalił więc stan faktyczny w zakresie przebiegu zdarzenia dochodząc także do właściwego wniosku, że w zakresie uszkodzenia telefonu nie dało się ustalić, kto dokładnie uderzył pokrzywdzonego w rękę oraz czy samo wytrącenie telefonu z ręki spowodowało takie właśnie uszkodzenia aparatu telefonicznego. Sam K. B. wskazał, że sytuacja była dynamiczna i to z udziałem kilku osób, a on sam został kopnięty w rękę gdy trzymał w niej telefon, który wypadł, lecz nie widział właśnie</p>	

kto go kopnął /k. 43v, 268/. Poza tym inny świadek zdarzenia M. B., wbrew twierdzeniom pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zawartym w uzasadnieniu apelacji, także nie widział, który z mężczyzn uderzył pokrzywdzonego w rękę, gdy ten trzymał telefon /k. 63v, 273/. Ponadto trzeba zauważyć, że istnieją wątpliwości co do tego, czy uszkodzenie telefonu nastąpiło właśnie na skutek upadku na podłogę. I chociaż rzeczywiście oskarżony spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała, ale tylko w obrębie głowy, gdyż atak nastąpił poprzez uderzenie właśnie w tą część ciała. Z kolei nie można się zgodzić z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu apelacji, że kontrakt z pokrzywdzonym w czasie zdarzenia miał tylko oskarżony. Niewątpliwie to A. F. uderzył w głowę K. B., lecz przed tym jak nastąpiło uderzenie go w rękę /k. 268, 273/. Należy podkreślić, że zdarzenie miało dynamiczny przebieg, a osób w nim uczestniczących było wiele. Nie można z kolei domniemywać, jak to czyni pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, że z samego kontaktu oskarżonego z pokrzywdzonym można wywieść to, że tylko on mógł go potem kopnąć. Takiego twierdzenia nie „popierają” same zeznania pokrzywdzonego i świadka M. B., którzy wskazują, że któryś z mężczyzn kopnął w rękę, lecz sami nie wiedzieli który. Nie sposób więc ustalić, z uwagi na wyczerpane możliwości dowodowe, po pierwsze kto uszkodził telefon pokrzywdzonego, a po drugie czy uszkodzenie rzeczywiście nastąpiło w wyniku takiego uderzenia i upadku na podłogę. Poza tym z samej chęci warunkowego umorzenia postępowania przez A. F. na

<p>początkowym etapie postępowania nie można domniemywać, że sprawcą uszkodzenia telefonu był właśnie oskarżony, jak to sugeruje pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w uzasadnieniu apelacji. Sprawstwo i winę należy bowiem udowodnić środkami dowodowymi, a takim na pewno nie jest wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego z obowiązkiem naprawienia szkody. Tym samym trafnie ustalił Sąd I instancji, że z uwagi na brak dowodów i niemożność ustalenia osoby, która kopnęła K. B. w rękę, gdy trzymał telefon, niemożliwe jest przypisanie sprawstwa i winy właśnie oskarżonemu w zakresie czynu z art. 288 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie sprawy w zakresie czynu z art. 288 § 1 kk i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski okazały się niezasadne, ponieważ nie potwierdzono błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, co opisano szczegółowo wyżej.</p>		

Lp.	Zarzut	
2.	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w kwocie 20.000 zł, podczas gdy szkoda, cierpienie związane z uszkodzeniami ciała,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	a wywołane przez oskarżonego, oraz konieczność wielu zabiegów, długa rehabilitacja i oszpecenie prowadzą do wniosku, że należała się oskarżycielowi posiłkowemu nawiązka w kwocie 70.000 zł.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Odwoławczy uznał, że orzeczenie środka karnego (nawiązki w kwocie 20.000 zł) na podstawie art. 46 § 2 kk nie cechowało się rażąco niewspółmiernością. Trzeba zwrócić uwagę, iż Sąd I instancji ustalając kwotę nawiązki na 20.000 zł wziął pod uwagę zarówno rodzaj i charakter odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała, jak i okres pobytu w szpitalu oraz późniejszej rehabilitacji. Należy wskazać, że pokrzywdzony rzeczywiście był przez kilka dni w szpitalu, a potem przeszedł dość długą rehabilitację. Niewątpliwie początkowo po zdarzeniu miał też spore trudności choćby z przyjmowaniem posiłków, a nadto wystąpiły u niego spore cierpienia związane z przeżywanym zdarzeniem. Niemniej jednak zdaniem Sądu Okręgowego w Sosnowcu ustalając wysokość nawiązki uwzględniono rozmiar szkód, rozmiar krzywdy wyrządzonej, a także sposób działania sprawcy oraz to, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa. Tym samym taka właśnie wysokość nawiązki jest odpowiednia i w żaden sposób nie jest rażąco niewspółmierna.</p>		

Ponadto trzeba podkreślić, że samo pojęcie rażącej niewspółmierności środka karnego oznacza znaczne, wyrażające oczywiste, a więc niedające się zaakceptować dysproporcje między środkiem karnym wymierzonym, a środkiem karnym sprawiedliwym - zasłużonym (tak też wyrok SA w Rzeszowie z 13 grudnia 2018 r., II AKa 70/18, Lex nr 3277376). Z kolei w tym przypadku orzeczone przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej wysokości nawiązki uwzględnia wszystkie te okoliczności, które winno się brać pod uwagę ustalając kwotę należącą się pokrzywdzonemu. Trzeba zwrócić uwagę, że kwota 20.000 zł nie jest niska, a w chwili orzekania wynosi prawie trzykrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w Polsce. Zresztą zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty nawiązki może być skuteczny tylko wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady jej ustalania, a zatem gdy sąd nie uwzględnia wszystkich okoliczności i czynników uzasadniających wyższe świadczenie albo niewłaściwie ocenia całokształt tych, należycie ustalonych i istotnych okoliczności, jednakże w ramach samej kontroli instancyjnej nie można wkraczać w sferę swobodnego uznania sędziowskiego (tak też wyrok SA w Łodzi z 28 maja 2019 r., II AKa 60/19, Lex nr 3352462). Z kolei orzeczenie Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej w zakresie wysokości nawiązki uwzględniło wszystkie elementy, które są niezbędne w celu ustalenia wysokości tego środka karnego.

W tym miejscu trzeba dodać, że w chwili orzekania w II instancji pokrzywdzony K. B., będący

oskarżycielem posiłkowym, zmarł. Jednakże jego śmierć nastąpiła już po wydaniu wyroku w I instancji oraz po wniesieniu przez jego pełnomocnika apelacji. Na etapie postępowania odwoławczego prawidłowo wstąpiły do niego z kolei osoby najbliższe (żona i syn oskarżyciela posiłkowego). Należy też zwrócić uwagę, że apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego była jedyną, którą złożono w przedmiotowej sprawie. Z kolei z treści art. 46 § 2 kk wynika, że nawiązka może zostać orzeczona tylko na rzecz pokrzywdzonego, a tylko w niektórych przypadkach na rzecz innych osób (na rzecz osoby najbliższej w razie śmierci pokrzywdzonego w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa). I chociaż śmierć pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego) nie nastąpiła w wyniku przestępstwa to jednakże miała ona miejsce już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, a postępowanie odwoławcze zostało zainicjowane tylko i wyłącznie apelacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Tym samym nie sposób uznać, że w takiej sytuacji procesowej Sąd II instancji musiałby automatycznie uchylić rozstrzygnięcie w zakresie nawiązki. Zwłaszcza, że zarówno prokurator, jak i obrońca oskarżonego oraz sam oskarżony nie składali w ogóle środka odwoławczego. Na marginesie należy zauważyć, że gdyby pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego cofnął apelację na etapie rozpoznawania sprawy w II instancji to należałoby pozostawić ją bez rozpoznania (art. 432 kpk), gdyż w omawianej sytuacji nie zaistniały bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 439 kpk) lub rażąca niesprawiedliwość

orzeczenia (art. 440 kpk), a więc wyrok by się uprawomocnił (także z rozstrzygnięciem o nawiązce na rzecz nieżyjącego już pokrzywdzonego). Nie można z kolei wymagać od pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, by ten po śmierci samego oskarżyciela posiłkowego, np. nakłaniał jego osoby najbliższe do cofnięcia apelacji, chcąc niejako „uratować” orzeczenie w zakresie nawiązki (w związku ze skazaniem oskarżonego za jeden czyn), rezygnując przy tym z możliwości zweryfikowania orzeczenia w zakresie uniewinnienia oskarżonego od innego czynu.

I chociaż trafnie wskazuje się, że śmierć pokrzywdzonego uniemożliwia orzeczenie na jego rzecz nawiązki z art. 46 § 2 kk, gdyż beneficjentem tej nawiązki może być tylko pokrzywdzony (tak: wyrok SA w Gdańsku z 14 października 2014 r., II AKA 323/14, Lex nr 1679886; wyrok SN z 30 stycznia 2014 r., III KK 349/13, Lex nr 1427411) to jednakże w omówionej wyżej sytuacji procesowej nie orzeczono nawiązki na rzecz innych osób, lecz na rzecz samego pokrzywdzonego, który zmarł dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji. Dlatego też Sąd Odwoławczy nie dokonywał żadnych zmian w zakresie osoby, na rzecz której orzeczono nawiązkę. Zresztą orzeczenie nawiązki możliwe jest z do zasady tylko na rzecz pokrzywdzonego, a nie stron jedynie wykonujących prawa pokrzywdzonego z powodu jego śmierci (tak też wyrok SA w Lublinie z 9 października 2012 r., II AKA 220/12, Lex nr 1237265).

Ponadto należy zwrócić uwagę, że art. 46 § 2 kk spełnia rolę kompensacyjną dla

pokrzywdzonego, a przesłanki orzekania nawiązki są tożsame z przesłankami orzeczenia środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk z uzupełnieniem o warunek, by jednak orzeczenie tego środka, mimo zaktualizowania się jego przesłanek, jawiło się jako „znacznie utrudnione” (D. Gruszecka [w:] Kodeks karny. Komentarz pod red. J. Giezka, Lex 2021, teza 4 do art. 46 kk). Tym samym rolą nawiązki jest zrekompensowanie szkód i krzywd wyrządzonych przestępstwem, podobnie zresztą jak obowiązek naprawienia szkody i zadośćuczynienie - z art. 46 § 1 kk. Poza tym warto wskazać, że gdyby pokrzywdzony przestępstwem wystąpił od razu na drogę cywilną z roszczeniem o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem lub o zadośćuczynienie z nim związane, a zmarłby już po wydaniu dla niego korzystnego orzeczenia i złożeniu apelacji - to jego spadkobiercy mogliby wstąpić do tak toczącego się postępowania cywilnego. Natomiast zamykanie w postępowaniu karnym możliwości oceny przez sąd II instancji słuszności zasądzonej przez sąd I instancji nawiązki w przypadku śmierci pokrzywdzonego już po korzystnym dla niego, choćby w części, rozstrzygnięciu i złożeniu środka odwoławczego (jako jedynej strony), byłoby niesprawiedliwe i jednocześnie uniemożliwiłoby dochodzenie roszczeń w tym zakresie przez jego spadkobierców. Wobec tego możliwa jest w postępowaniu odwoławczym ocena wysokości orzeczonej na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem - już po jego śmierci (która nie nastąpiła w wyniku przestępstwa), gdy ten zmarł po wydaniu wyroku w I instancji i jako oskarżyciel

<p>posiłkowy zdążył złożyć środek odwoławczy, który jako jedyny zainicjował postępowanie w II instancji. Trzeba wskazać, że w takim przypadku automatyczne uchylenie orzeczenia przez Sąd II instancji w zakresie nawiązki - tylko z powodu śmierci pokrzywdzonego – byłoby sprzeczne z celem przepisu art. 46 § 2 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zasądzenie wyższej nawiązki w wysokości 70.000 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek okazał się niezasadny, gdyż zasadzona nawiązka nie była rażąco niewspółmierna (nie była rażąco niska)</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Niewłaściwe zastosowanie art. 627 kpk i zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty minimalnego wynagrodzenia za korzystanie z pomocy pełnomocnika - według stawek minimalnych określonych w rozporządzeniu w sprawie opłat za czynności adwokackie, podczas gdy na rozprawie złożono spis kosztów i dowód zapłaty wynagrodzenia przez oskarżyciela posiłkowego swojemu pełnomocnikowi, co oznacza że winno się zasądzić wynagrodzenie zgodne ze spisem kosztów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>Zarzut okazał się zasadny jedynie częściowo. Na wstępie trzeba wskazać, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył na rozprawie przed zamknięciem przewodu sądowego spis kosztów wraz z fakturą na kwotę 8.600 zł brutto, a jednocześnie oświadczył, iż koszty te zostały zapłacone przez samego oskarżyciela posiłkowego, co także potwierdzono w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sosnowcu. Z kolei Sąd I instancji przyjął, że z uwagi na standardowy i nieskomplikowany stan sprawy, niewymagający większego niż przeciętny nakładu pracy od pełnomocnika - należy się oskarżycielowi posiłkowemu, tytułem zwrotu wydatków, kwota minimalna 2.208 zł wynikająca z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. W tym miejscu trzeba jednak wskazać, że wynagrodzenie adwokata ustanowionego z wyboru ustalane jest w granicach dopuszczalnej, szerokiej autonomii (art. 16 ust. 1 ustawy z 1982 r. - Prawo o adwokaturze), a zasada umowności ustalania opłat za czynności adwokackie, uwzględniająca prawa rynku, obowiązuje tylko między stronami umowy (tak też postanowienie SN z 5 marca 2021 r., IV KK 319/19, Lex nr 3189930). Tym samym strony umowy w przypadku udzielenia pełnomocnictwa adwokatowi z wyboru mogą dowolnie ustalić wynagrodzenie za usługi reprezentacji przed sądem. Takie wynagrodzenie musi się też</p>	

mieścić w granicach maksymalnie sześciokrotności minimalnego wynagrodzenia, ustalanego wyżej wymienionym rozporządzeniem, lecz w przypadku wynagrodzenia oscylującego w górnych limitach sąd może, a nawet powinien je zweryfikować uwzględniając niezbędny nakład pracy i charakter sprawy (podobnie wyrok SA w Krakowie z 11 kwietnia 2019 r., II AKz 171/19, Lex nr 2738932). W związku z tym, analizując spis kosztów przedstawiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w sprawie, trzeba wskazać, że kwota 8.600 zł to około czterokrotność stawki minimalnej. Kwota ta została w całości zapłacona przez oskarżyciela posiłkowego. Z kolei biorąc pod uwagę to, że całość wynagrodzenia dotyczyła sprawy obejmującej dwa zarzuty, a co do jednego nastąpiło uniewinnienie to należy się zwrot wynagrodzenia tylko w zakresie jednego czynu, za który skazano oskarżonego. Tym samym od kwoty 8600 zł należało odjąć kwotę 2208 zł (będącą minimalnym wynagrodzeniem wyliczonym według stawek z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). W ten sposób wyliczona suma (w wysokości 6392 zł) należy się oskarżycielowi posiłkowemu - jako zwrot od oskarżonego wydatków tytułem ustanowienia pełnomocnika w sprawie. Sąd Odwoławczy uznał, że kwota ta odpowiada charakterowi sprawy, zaangażowaniu pełnomocnika w proces karny (stawiennictwo na każdą rozprawę i aktywny w nich udział, choćby poprzez zadawanie wielu pytań świadkom). Mieści się ona też w graniach ustalonych wyżej wymienionym rozporządzeniem, a

	poza tym nie jest wygórowana. I chociaż sprawa nie jest aż tak skomplikowana to jednak wymagała dość dużego nakładu pracy. Poza tym trudno ingerować w stawkę wynagrodzenia z klientem, kiedy mieści się ono mniej więcej w połowie stawki maksymalnej. Dlatego też w tym zakresie nastąpiła zmiana orzeczenia.	
	Wniosek	
	Zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 8.600 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Wniosek okazał się częściowo zasadny, ponieważ wynagrodzenie winno być zwiększone do kwoty 6392 zł, co już wyżej omówiono.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
--	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
2.	Przedmiot utrzymania w mocy

<p>Utrzymano wyrok Sądu I instancji w zdecydowanej części – z wyjątkiem orzeczenia o kosztach zwrotu wynagrodzenia pełnomocnika urzędu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Po analizie zarzutów apelacyjnych dotyczących wyżej wymienionych rozstrzygnięć i dokonaniu z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia również pod kątem wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a więc niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a które w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły - nie zaistniała konieczność ingerencji w zaskarżone orzeczenie – prócz kwestii omówionych poniżej, a pozostałe rozstrzygnięcia (oprócz tych niżej) były prawidłowe.</p> <p>Trzeba wskazać, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 157 § 1 kk nie budzą żadnych wątpliwości i orzeczenie Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej w zakresie ustaleń stanu faktycznego oraz okresu środka karnego były prawidłowe.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Pkt 4 zaskarżonego orzeczenia – zmiana wysokości zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru dla oskarżyciela posiłkowego na kwotę 6392 zł.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wynagrodzenie ustalone przez Sąd I instancji okazało się niewłaściwe, dlatego też zmieniono w tym zakresie orzeczenie, co też już wyżej omówiono.</p>	
<p></p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	

Zwięzłe o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
---	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

--	-----	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

--	-----	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

---	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Sąd zwolnił osoby najbliższe, które wstąpiły do sprawy w charakterze oskarżycieli posiłkowych z ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, mając na uwadze zasady słuszności i to, że nie one składały apelację i w związku z tym wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.
PODPIS	